

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΟ ΒΛΕΠΩ . . .

Το βλέπω . . . κατεβαίνω  
'Σ τὸ μνήμ' ἀγάλι-ἀγάλι,  
Σθυμμένος ἀπ' τῆ μαύρη  
Τοῦ ἔρωτά σου πάλη.

Καὶ σὺ τραπέζι γάμου  
Τὸ μνήμά μου θὰ κάνης,  
Καὶ με κρασὶ μοςγάτο  
Τὸ χῶμά μου θὰ βάνης.

✱

Κ' ἐγὼ ποῦ θὲ ν' ἀκούω  
Τὰ ἡγέλοια σου μεῖ πόνο,  
'Σ τὸ σάπιο μου κιβούρι  
Πεῖθὲ γλήγορα θὰ λυώνω.

ΣΤΕΡΝΑ ΛΟΓΙΑ

ΚΑΝΕΙΣ τὰ μάτια τὰ θολὰ  
Δὲν θέλω νὰ μοῦ κλείσῃ,  
Θέλω νὰ βλέπω ποῖος γελᾷ  
Καὶ ποῖος θὲ νὰ δακρῶσῃ.

Τὰ δύο μου χεῖλη τὰ στεγνὰ  
Δὲν θέλω νὰ κλεισθοῦνε,  
'Ἐχουν κατάρες 'ς τὰ στερνὰ  
Κ' εὐχὲς μαζὺ νὰ ποῦνε . . .

✱

Οὔτε βαρεῖὰ νὰ σταυρωθοῦν  
Τὰ χέρια μου ν' ἀφίσουν,  
Κάποιον ζητοῦν νὰ ἐκδικηθοῦν  
Καὶ κάποιον νὰ εὐλογήσουν! . . .

Ο ΤΑΦΟΣ

ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΟΣ ἀπ' τὸν δρόμο  
Κι' ἀπ' τῆς γῆς τὴν μαύρην ἔννοια  
Τὸ κεφάλι μου εἶχα γύρει  
Σὲ μιὰ πλάκα μαρμαρένια.

Καὶ 'ς τὴν πλάκα ἦταν γραμμένο :  
'Ἐδῶ πέρα ἔχει πλαγιάσει  
'Ἐνας νεῖδς ποῦ 'ς τὴ ζωὴ του  
Τὴν ἀγάπη του εἶχε χάσει.

✱

Κ' ἐμακάρισα τὸν νέο  
Ποῦ ἀναπαύθηκ' ἐκεῖ χάμου,  
'Ἐνῶ ἐγὼ γυρνῶ 'ς τὸν κόσμον  
Μὲ τὸν τάφο 'ς τὴν καρδιά μου . . .

'Σ ΤΟΝ ΑΔΗ . . .

ΚΑΙ νεκρωμένος δὲν σ' ἀφίνω  
'Σ τὸν κόσμον ἄλλο ν' ἀγαπήσῃς,  
'Ἐγὼ ἀπέθανα γιὰ σένα  
Καὶ σὺ γιὰ μεῖ μόνον θὰ ζήσῃς.

"Οπου κι' ἂν πᾶς θὰ σ' ἀκλουθᾶω  
"Ω! καὶ 'ς τὸ μνήμα εἶμαι ζηλιάρης,  
"Ἄλλος κανεῖς δὲν θὰ σ' ἐγγίσῃ,  
"Ἄλλον κανένα δὲν θὰ πάρῃς . . .

✱

Φιλιοῦ λαχτάρα δὲν θὰ νοιώσῃς,  
Στεφανί γάμου δὲν θὰ βάνῃς,  
Κάτω 'ς τὸν Ἄδη θὰ ἐνωθοῦμε  
"Οταν μιὰ μέρα θὰ πεθάνῃς . . .

## ΑΙΩΝΙΑ ΑΓΑΠΗ

Όσο ἡ σάρκα θὰ λυώνη 'ς τὸ χῶμα,  
 Τόσο ἡ ἄσπερη ψυχὴ μου θ' ἀνοίγη  
 Πεῖο πλατεῖα τὰ παρθένα φτερά της  
 Καὶ μαζὺ σου μὲ πόνο θὰ σμίγη . . .

✽

“Όσο ἡ σάρκα θὰ λυώνη 'ς τὸ χῶμα,  
 Τόσο ἀγνότερος θ'ἀναί ὁ καῦμός μου,  
 Τόσο, ὦ κόρη, πεῖο ἀγνή, πεῖο καθάρια  
 'Σ τ' ὄνειρό μου θὰ βγαίνης ἔμπρός μου.

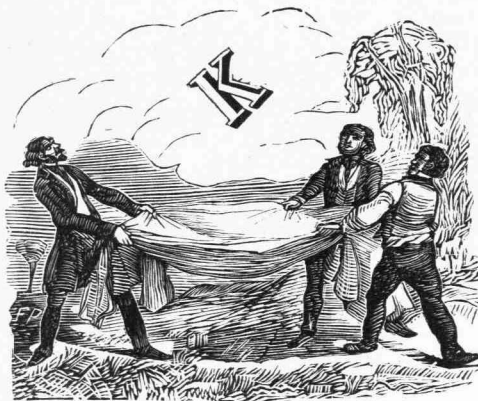
✽

“Όσο ἡ σάρκα θὰ λυώνη 'ς τὸ χῶμα,  
 Τόσο ἡ ἀγάπη ἢ ἀγνή θὰ ὠμορφαίνει  
 Τὴ ψυχὴ μου, ποῦ, ὦ κόρη, σὰν λάμψη  
 'Σ τ' ὄνειρό σου ἀπαλὰ θὰ διαβαίνει . . .

(1899)

Γ. Θ. ΣΑΓΙΑΞΗΣ

## Η ΕΠΤΑΝΗΣΙΑΚΗ ΚΑΝΤΑΔΑ



ΑΝΤΑΔΑΣ (ἐκ τοῦ Ἰτα-  
 λικοῦ *canto*) καλοῦσιν ἐν  
 Ἐπτανήσῳ εἶδος τι λαϊκῶν  
 χορωδιῶν ψαλλομένων ἐν  
 τριφωνίᾳ ἢ καὶ τετραφωνίᾳ.

Αἱ τοιαῦται χορωδία,  
 μεγάλην ἀναλογίαν ἔχουσαι  
 πρὸς τὰ ἐν Τοσκάνῃ καὶ  
 Μεσημβρινῇ Γαλλίᾳ ψαλ-  
 λόμενα τριφῶνως ὀημῶδη  
 ἄσματα, ποικίλουσι κατὰ  
 τόπους, ὡς πρὸς τὸ ὕψος,  
 τὴν μελωδικὴν καὶ ἀρμο-

νικὴν διασκευὴν των καὶ ἐν γένει τὴν καθόλου ἔκφρασιν. Καὶ ἐν μὲν  
 τῇ Κερκύρᾳ ἔχει τὴν ἔκφρασιν ἀπλήν, χαρίεσσαν, ἀρμονικῶς δὲ στοι-  
 χειώδη, προσομοιάζουσα πολὺ ταῖς βενετικαῖς βαρκαρόλαις, ἐν Κεφαλ-  
 ληνίᾳ παρουσιάζει ποικιλίαν περὶ τὴν κίνησιν τῶν φωνῶν, τεχνικωτέρα  
 ἐν γένει δὲ ἡ ἀγωγή τῆς μελωδίας διεξάγεται μετὰ πλείονος πρωτοτυ-  
 πίας. Ἐν Ζακύνθῳ προσλαμβάνει χαρακτηριστὰ σβαρόν, μελαγχολικόν,  
 εἰσενεὶ ἐκδήλωσιν θρησκευτικοῦ τινος αἰσθημάτος, λεπτός δὲ τις μυστικί-  
 σμός τὴν διαπνέει. Οὕτω τὸ ἄσμα «στὴ φτέρη τ' ἀηδονάκι» ἤκουσα  
 ἀδόμενον ἐν ταῖς τριῖς νήσοις κατὰ τρεῖς διαφόρους τρόπους.